

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **ČS, náhradní plnění s.r.o.**, se sídlem U Zlaté stoky 576, Litvínovice, zastoupená Mgr. Ondřejem Pustějovským, advokátem se sídlem Zahradní 8, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. MPSV-2018/6761-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 9. 2019, č. j. 50 Ad 2/2019 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. MPSV-2018/6761-421/1 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Českých Budějovicích (dále jen „úřad práce“) ze dne 28. 12. 2017, č. j. CBA-T-420/2017 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni neposkytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 3. čtvrtletí roku 2017. Důvodem bylo nesplnění podmínky bezdlužnosti, neboť žalobkyně měla ke dni 30. 9. 2017 nedoplatek na penále na veřejné zdravotní pojištění u Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra ve výši 101 Kč, který byl uhrazen až dne 20. 10. 2017. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů přitom stálo na argumentaci, že žalobkyně jakožto žadatelka nesplnila podmínku bezdlužnosti podle § 78 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a ani podmínku pro výjimku z této povinnosti plynoucí z odst. 4 písm. b) tohoto ustanovení.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž tvrdila, že evidované penále na zdravotním pojištění nelze považovat za nedoplatek ve smyslu § 78a zákona o zaměstnanosti; dále na nemožnosti řádného zjištění nedoplatků, jsou-li zaměstnanci evidováni u různých pojišťoven. Zákonný limit, pod nímž se nedoplatek neeviduje, byl přitom přesážen o 47 haléřů, přičemž o existenci penále žalobkyně nebyla vyrozuměna.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) nejprve rozsudkem ze dne 8. 10. 2018, č. j. 50 Ad 2/2018 – 27 (dále jen „první rozsudek“), zrušil napadené i prvostupňové správní rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný však podal kasační stížnost, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 2 Ads 340/2018 – 23 (dále jen „zrušující rozsudek NSS“), zrušil první rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud následně, vázán podle § 110 odst. 4 s. ř. s. v dalším řízení právním názorem vyloveným v zrušujícím rozsudku NSS, podanou žalobu zamítl. Konstatoval, že žalobkyni nebyl příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě poskytnut pro evidování nedoplatku na penále na veřejné zdravotní pojištění ve výši 100,47 Kč (v zaokrouhlené výši 101 Kč). Ke vzniku penále docházelo v průběhu roku 2017 následkem jejího nesprávného postupu; takto vyměřené penále jí přitom bylo předepsáno k úhradě. Není proto na místě argumentace, že nedoplatek nevznikl, neboť dle § 18 odst. 1 zákona o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění vzniká penále okamžikem, kdy je pojistné uhrazeno v nižší částce, než jak mělo být učiněno; k jeho předpisu pak dochází v okamžiku, kdy penále přesáhne částku 100 Kč, což nastalo dne 21. 8. 2017. Bylo na žalobkyni znát podmínky pro poskytnutí příspěvku, což zahrnuje také řádné a včasné ověření, zda jsou tyto splněny; nelze proto její odpovědnost přenášet na zdravotní pojišťovnu. Žalobkyně tudíž podmínky bezdlužnosti nesplnila, byť byla o pouhou jednu korunu překročena částka, která je vyjmuta z vyměření penále. Výši nedoplatku s výši poskytnutého příspěvku však nelze poměřovat, protože pro takovou úvahu zákon o zaměstnanosti neposkytuje prostor. Smyslem a účelem podmínky bezdlužnosti je nejen vyloučit takové zaměstnavatele, kteří řádně neplní své zákonné povinnosti, ale takto stanovená podmínka má vést i k jejich platební kázní v zájmu vyloučení možnosti, aby stát přispíval zaměstnavateli na platby, které ten by řádně neodváděl. Prostor pro to, aby bagatelní pochybení nemělo neproporcionální následek, upravuje § 78 odst. 4 písm. a) a b) a odst. 13 zákona o zaměstnanosti. Je tedy na žadateli, aby věnoval dostatečnou pozornost splnění podmínek zákona, za nichž je příspěvek poskytován. Krajský soud proto uzavřel, že neposkytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením žalobkyni bylo věcně správné, jelikož nebyla z její strany splněna podmínka bezdlužnosti.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které navrhla jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení; je totiž přesvědčena, že právní názor soudů není správný. Vědoma si skutečnosti, že věc je posuzována dle zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2017, poukazuje na to, že od 1. 1. 2018 (kdy nabyl účinnosti zákon č. 327/2017 Sb.) byl do zákona o zaměstnanosti zařazen § 78a odst. 15, který umožňuje ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky uvedené v § 78a odst. 4 písm. b) téhož zákona [jedná se o totožné ustanovení jako byl § 78 odst. 4 písm. b) ve znění do 31. 12. 2017], a to pokud jde o nedodržení lhůt stanovených k úhradě nedoplatků

pokračování

zaměstnavatele. Novým § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném od 1. 1. 2018, tedy sám zákonodárce projevil svou vědomost nedokonalosti, neproporcionality a tvrdosti předcházející zákonné úpravy (ve znění účinném do 31. 12. 2017), přičemž tuto svou chybu možností odstranění tvrdosti zákona napravil. V této souvislosti stěžovatelka dodává, že předkladatelem dané změny byl právě žalovaný; důvodová zpráva k změnovému zákonu je přitom ze dne 22. 3. 2017, tudíž již v této době si žalovaný musel být vědom problematičnosti původní právní úpravy. Připomíná, že ke dni 30. 9. 2017 měla evidován nedoplatek na penále na veřejné zdravotní pojištění ve výši 100,47 Kč (o 47 haléřů více, než je hranice pro předepsání penále ze strany zdravotní pojišťovny), o jehož existenci byla pojišťovnou informována až dne 19. 10. 2017, a který byl uhrazen ihned dne 20. 10. 2017, nicméně později než ukládal § 78 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Je přesvědčena, že její situace, kdy zanedbatelný nedoplatek uhradila okamžitě poté, co se o něm dozvěděla, nicméně 5 dní po lhůtě dle § 78a odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti, je přesně situací, kvůli jejímuž řešení byl do zákona o zaměstnanosti zařazen nový § 78a odst. 15. Nebyla totiž schopna splnit podmínky § 78 odst. 4 písm. a) a b) a odst. 13 zákona o zaměstnanosti, jelikož k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nevěděla, že má nedoplatek, tudíž nežádala o povolení splácení ve splátkách ve smyslu § 78 odst. 4 písm. a); zároveň jelikož o existenci nedoplatku byla pojišťovnou informována až dne 19. 10. 2017, nebyla schopna nedoplatky uhradit do 15. dne kalendářního měsíce ve smyslu § 78 odst. 4 písm. b); nedoplatek pak činil méně než 10.000 Kč, takže i žádost dle § 78 odst. 13 by byla bezpředmětná. Žádosti dle nového § 78a odst. 15 však s ohledem na časovou účinnost daného ustanovení k napravení zcela neproporcionálního následku využít nemohla. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že užití principu proporcionality, jak jej aplikoval krajský soud v řízení před zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, bylo zcela namístě. Krajský soud totiž tímto svým dřívějším postupem pouze zcela správně reagoval na situaci, které si již dříve byl vědom i žalovaný, tedy že úprava zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2017 mohla mít zcela neproporcionální následky. Krajský soud tudíž dle stěžovatelky svým postupem v řízení před zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu nijak nepřekročil meze, o kterých by bylo rozhodováno dle nyní účinného § 78a odst. 15 zákona o zaměstnanosti.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s odůvodněním, které vyslovil krajský soud. Z napadeného rozhodnutí je dle něj zcela zřejmé, proč předmětný příspěvek neposkytl; z argumentace stěžovatelky v podané žalobě i kasační stížnosti je pak patrné, že i jí jsou tyto důvody známy. Domnívá se, že dojde-li k nesplnění podmínky tzv. bezdlužnosti, nelze daný příspěvek poskytnout, přičemž tento postup pokládá za souladný nejen s jazykovým výkladem, ale i s účelem § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Jako správní orgán je vázán principem legality a svěřených pravomocí; byl proto povinen postupovat dle litery zákona, ze které je zjevné, že stěžovatelka podmínky pro poskytnutí příspěvku nesplňovala. Ve věci přitom není podstatné, jaká právní úprava byla přijata posléze, když se její účinnost na stěžovatelku nevztahovala; poznamenal, že věc musí být posuzována dle právních předpisů účinných v rozhodné době, tedy dle znění zákona o zaměstnanosti účinného do 31. 12. 2017. K údajnému postupu v rozporu s principem proporcionality ve vztahu k účelu příspěvku odkázal na zrušující rozsudek NSS, z nějž citoval. Zdůrazňuje přitom, že § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti zákonodárce jednoznačně stanovil hranici pro splnění podmínky bezdlužnosti (tj. úplnou absenci dluhů s možnými výjimkami, které jsou explicitně

stanoveny). Byla-li by připuštěna úvaha stěžovatelky, jednoznačně by stanovený záměr zákonodárce narušila, když nově by muselo být vždy posuzováno, zdali je vzniklý dluh dostatečně nízký, a zdali (a v jaké výši) je ještě případný dluh přijatelný, to vše s ohledem na okolnosti, za jakých daný dluh vznikl. Nepřiznání požadovaného příspěvku navíc není sankcí, ale pouhým důsledkem toho, že stěžovatelka žádala o příspěvek za situace, kdy podmínky pro jeho přiznání nesplňovala.

[6] Kasační stížnost není přípustná.

[7] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že kasační stížnost není v zásadě přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí již bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.]. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud a ten se tímto právním názorem řídil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Samotný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku; kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.); tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, přitom nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Tímto postupem je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[8] Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. aplikovatelný (a kasační stížnost nepřípustná) zejména v případě, kdy tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 - 139, ze dne 8. 6. 2011, č. j. 6 As 4/2011 - 136, ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 Ads 14/2011 - 241, nebo ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 - 55). Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Ty lze shrnout tak, že přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané druhým účastníkem řízení) je omezena pouze na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, a ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Totožné závěry ohledně opakované kasační stížnosti podané jiným účastníkem řízení pak

pokračování

Nejvyšší správní soud zopakoval též v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 101/2014 – 29, a v usnesení ze dne 23. 2. 2017, č. j. 1 As 278/2016 – 38.

[9] Nejvyšší správní soud připomíná, že ve svém předcházejícím zrušujícím rozsudku konstatoval v odst. [9] - [13] následující:

Pro posouzení věci je rozhodné znění zákona o zaměstnanosti do 31. 12. 2017. Podle § 67 cit. zákona se fyzickým osobám se zdravotním postižením poskytuje zvýšená ochrana na trhu práce, což spočívá v opatřeních směřujících jednak přímo vůči nim, jednak vůči zaměstnavatelům, kteří provádějí jejich přípravu k práci či je zaměstnávají formou zřízení chráněného pracovního místa. V daném případě byl žalobce zřejmě v postavení zaměstnavatele zaměstnávajícího na chráněných pracovních místech více než 50 % osob se zdravotním postižením z celkového počtu zaměstnanců. Takovým zaměstnavatelům je poskytován podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti příspěvek na podporu zaměstnávání těchto osob formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů. Příspěvkem jsou podle odst. 2 téhož ustanovení nahrazovány „skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75% skutečně vynaložených prostředků na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, které zaměstnavatel za sebe odvedl z vyměřovacího základu tohoto zaměstnance (...)“. Příspěvek se poskytuje podle odst. 4 cit. ustanovení čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele a poskytuje se za podmínky, že „k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí zaměstnavatel nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky vedené příslušným finančním nebo celním úřadem, nemá nedoplatek na pojistném a na penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a na penále na veřejné zdravotní pojištění“. Výjimky z této podmínky jsou dále uvedeny a spočívají jednak v povolených a dodržovaných splátkách či v povoleném posečkání daně [písm. a)] nebo v tom, že součet všech splatných nedoplateků zaměstnavatele k poslednímu dni příslušného kalendářního čtvrtletí nepřesáhl 10 000 Kč a zaměstnavatel tyto nedoplatky uhradil do 15. dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, za které o příspěvek žádá, nebo je uhradil do pěti pracovních dnů ode dne, kdy se o těchto nedoplatecích dozvěděl od krajské pobočky Úřadu práce, v případě, že výši těchto nedoplateků zjistil Úřad se souhlasem zaměstnavatele sám [písm. b)]. Při nesplnění těchto podmínek vydá krajská pobočka Úřadu práce rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku (odst. 8 cit. ustanovení). Možnost Ministerstva prominout ve výjimečných případech nesplnění podmínek podle odst. 4 písm. b) se vztahuje pouze k výši součtu všech splatných nedoplateků žadatele (odst. 13 téhož ustanovení).

Nesplnění podmínek bezdlužnosti u žalobce spočívalo v existenci penále na veřejném zdravotním pojištění, které vzniklo podle § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, přičemž podle odst. 4 téhož ustanovení se penále nepředepíše, nepřesahuje-li v úhrnu 100 Kč za jeden kalendářní rok, a podle odst. 3 téhož ustanovení se každá platba penále zaokrouhluje na celé koruny směrem nahoru. Krajský soud správně poukázal na povinnost vyplývající pro žalobce ze zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění, zdůraznil, že žalobce zákon porušil a že ve vztahu k podmínkám bezdlužnosti tyto formálně nenaplnil, stejně tak jako nesplnil podmínky, za nichž mu mohl k jeho žádosti žalovaný nenaplnění těchto podmínek prominout. Pokud žalobce v žalobě argumentoval nenaplněním pojmu nedoplatek a podmínkami pro prominutí podmínek bezdlužnosti podle § 78a zákona

o zaměstnanosti, jedná se o ustanovení, které v rozhodné době neplatilo, a krajský soud správně vycházel z rozhodného znění zákona.

Stěžovateli lze proto přisvědčit v názoru, že z hlediska formálních zákonných podmínek neměl být žalobci příspěvek poskytnut. Žalovaný jako správní orgán je povinen rozhodovat v mezích zákona a úlevy ze zákonných podmínek může poskytnout pouze, pokud mu to zákon umožňuje. Podmínky bezdlužnosti jsou stanoveny poměrně přísně. Nejvyšší správní soud se jimi již zabýval v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3 Ads 23/2013 – 56, kde vyslovil, že „podmínky pro přiznávání příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením jsou poměrně striktní. Zákon o zaměstnanosti uvádí v § 78 odst. 3 jasně, které podmínky musí každý žadatel splnit. Jediné povolené výjimky jsou přitom uvedeny pod písmeny a) a b) daného ustanovení, které umožňují žadatelům napravit svá pochybení při platbě daní a pojistného. Jedná se přitom o klasickou veřejnoprávní normu kogentního charakteru, která neposkytuje správním orgánům příliš prostoru k vlastní úvaze a manévrování. Stěžovatel správně uvedl, že v průběhu správního řízení je vázán všemi zásadami plynoucími ze správního řádu a nemůže bez dalšího upřednostnit jednu zásadu před druhou.“ Je třeba poznamenat, že v daném rozsudku Nejvyšší správní soud řešil problém splatnosti penále vzniklého podle zákona č. 589/1992 Sb., a tedy existence nedoplatku na pojistném a penále na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, přičemž fakticky se jednalo o nedoplatek ve výši 3 Kč; uzavřel, že byť se jednalo o dluh v této částce, podmínka bezdlužnosti splněna nebyla.

V nynější věci se jedná o nedoplatek ve výši 101 Kč vzniklý tím, že byla překročena částka 100 Kč, která je vyjmuta z vyměření penále, přičemž nedoplatek činí celá tato částka. Na jedné straně přísné podmínky bezdlužnosti jsou vyváženy možnostmi úlev plynoucích z § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Možnost obdržení příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě tedy má jasně stanovená pravidla a je na žadateli, aby si zajistil jak splnění podmínek včasným provedením všech povinných plateb, tak i sledování, zda nepochybil, a zda mu nevznikl nedoplatek či penále tak, aby mohl případně včas využít možností k nápravě svých pochybení. Úsilí, které je k tomu třeba vynaložit není ve vztahu k cíli nikterak výjimečné. Nad rámec uvedených úlev je pak možné jen prominutí jedné z podmínek postupem podle § 78 odst. 13 zákona o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud vnímá argumentaci užitou krajským soudem, aniž by ji považoval za zákonem nepředpokládané užití principu proporcionality, jak ji označuje stěžovatel. Není ovšem podstatný vztah výše nedoplatku a výše poskytnutého příspěvku; pro takovou úvahu zákon neposkytuje prostor. Krajský soud tím zjevně akcentoval smysl a účel zákona spočívající v podpoře vytváření a udržování pracovních příležitostí pro osoby zdravotně postižené a nesplnění podmínek pro poskytnutí příspěvku tímto pohledem zřejmě považoval v daném případě za bagatelní. Smysl a účel zákona je v tomto směru ovšem naplněn nejen poskytnutím příspěvku a jeho využitím ve prospěch osob, jimž zlepšuje obtížné postavení na trhu práce, ale v rámci smyslu a účelu zákona má svůj smysl a účel i stanovení podmínek pro zaměstnavatele, které nejsou nereálné ani zbytečně zatěžující. Podmínka bezdlužnosti má nejen vyloučit zaměstnavatele, kteří neplní své zákonné povinnosti, ale má vést i k jejich platební kázi, což ve svém důsledku vylučuje, že by stát přispíval zaměstnavateli mj. na platby, které by ten řádně neodváděl. Přitom prostor pro úlevy od pochybení menšího rázu zákon o zaměstnanosti poskytuje v § 78 odst. 4 písm. a), b) a v odst. 13. V tomto případě jím je navíc i ustanovení ukládající vyměřit penále až poté přesáhne-li částku 100 Kč (což třeba nebylo ve

pokračování

výše označené věci sp. zn. 3 Ads 23/2013). To vše vytváří prostor, aby bagatelní pochybení nemělo neproporcionální následek. Nepřiznání příspěvku nelze porovnávat jen s mírou pochybení žadatele spočítávající v nesprávném odvodu, ale také s mírou pozornosti, kterou věnoval splnění podmínek zákona. Poukazem na smysl a účel zákona tak, jak jej užil krajský soud, by byla rozšířena zákonná možnost úlev ze splnění podmínky bezdlužnosti, a to poměrně neohraničeným způsobem.

[10] Nejvyšší správní soud se tedy nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti; v nyní projednávané věci ji totiž podala žalobkyně, zatímco v řízení o kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku krajského soudu tak učinil žalovaný. Naznal přitom, že krajský soud bezvýhradně respektoval pro něj závazný (výše citovaný) právní názor vyslovený zdejším soudem; ostatně samotné věcné vypořádání žaloby uvedené v napadeném rozsudku je fakticky pouze převzetím závěrů dřívějšího kasačního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Nadto je třeba zdůraznit, že sama stěžovatelka v kasační stížnosti nejenže nenamítá, že by krajský soud nerespektoval závazný právní názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku zdejšího soudu (což by bylo důvodem přípustnosti takové kasační stížnosti). Právě naopak, stěžovatelka zcela zjevně brojí přímo proti právnímu posouzení Nejvyššího správního soudu vyřčenému ve zrušujícím rozsudku; dovolává se totiž toho, aby krajský soud opětovně zaujal ten názor, který již dříve vyslovil ve svém prvním rozsudku; požaduje tedy po krajském soudu nerespektování závěrů závazného právního názoru. Opakovaná kasační stížnost však není opravným prostředkem proti předcházejícímu kasačnímu rozhodnutí soudu; ostatně sám Nejvyšší správní soud je svým dříve vysloveným právním názorem vázán, rozhoduje-li, tak jako je tomu v nyní projednávaném případě, za nezměněných poměrů v téže věci (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[11] Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvádí žádné námitky, které by zdejší soud již jednou závazně (a tedy definitivně) neposuzoval. Svou argumentaci totiž zakládá především na tom, že právní úprava účinná v době vydání napadeného rozhodnutí (zákon o zaměstnanosti ve znění účinném do 31. 12. 2017) byla posléze změněna (zákonem č. 327/2017 Sb. s účinností od 1. 1. 2018) tak, že nově umožňuje ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele prominout splnění podmínky bezdlužnosti; s ohledem na to dle ní měly být již před účinností právní úpravy, která tuto možnost explicitně připouští, zohledněny individuální okolnosti daného případu a především z nich plynoucí neproporcionality výše nedoplatku a neposkytnutého příspěvku. Touto otázkou se však již Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zabýval a dospěl k závěru, že dle právní úpravy rozhodné pro řešenou věc musel žalovaný jakožto správní orgán rozhodovat v mezích zákona; jakékoliv úlevy ze zákonných podmínek tedy mohl poskytnout pouze tehdy, pokud by mu to zákon umožňoval, což tak ale v dané věci nebylo. Případný úmysl zákonodárce toho času rozhodnou právní úpravu v budoucnu změnit je pro správní orgán při jeho rozhodovací činnosti irelevantní. Dále také konstatoval, že poukazem na smysl a účel zákona tak, jak jej užil krajský soud v prvním rozsudku, by byla rozšířena zákonná možnost úlev ze splnění podmínky bezdlužnosti, a to poměrně neohraničeným způsobem; pro úvahu založenou na poměřování výše nedoplatku a výše poskytnutého příspěvku totiž zákon o zaměstnanosti v rozhodném znění neposkytoval prostor.

[12] S ohledem na skutečnost, že veškerá stěžovatelkou předložená argumentace je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s., nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost odmítnout. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[14] Jelikož stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti (5000 Kč), rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení tohoto soudního poplatku. Poplatek bude stěžovatelce vrácen k rukám jejího zástupce, Mgr. Ondřeje Pustějovského, advokáta se sídlem Zahradní 8, České Budějovice, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu